

"לְלוּשׁ חֶשֶׁן, לְבָרָא קוֹל"

טקס לציון יום השנה השלישי ל-7.10

לְעוֹץ מְצִיאוֹת
לְלוּשׁ חֶשֶׁן
לְעוֹץ מְצִיאוֹת
לְחוּשׁ עֵצִים
לְפֶסֶל מִיָּם
לְבָרָא קוֹל
לְרֹאוֹת בְּעֵין
לְחוּשׁ בְּעֵצִים
לְהִמָּס אֶבֶן
לְעוֹץ, לְעוֹץ מְצִיאוֹת.

(רחל חלפיו)

מנחה:

התכנסנו כאן לציון בטקס קהילתי את יום השנה השלישי מאז שמחת תורה תשפ"ד - השבעה באוקטובר 2023. בטקס ניתן מקום לכאב ולאלב, נתייחד עם הנשים והאנשים, הבתים והקהילות שנפגעו. לצד הרעד, ננכיח כוחות לבנייה ומבט לעתיד, מקום לכוחות התקווה שנמצאים בלבבות של כולנו.

לקריאת היזכור - בבקשה לעמוד

נזכור

רינה לבנון

נִזְכֹּר אֶת אֲחִינוּ וְאֶת אֲחִיוֹתֵינוּ, הַנָּאֲמָנִים וְהַנָּאֲמָנוֹת, הָאֲמִיצִים וְהָאֲמִיצוֹת
שֶׁאֲבָדְנוּ בְּתוֹךְ אֵימַת הַמֶּלֶכְמָה.
נִזְכֹּר אֶת הָעֵינִים הַנוֹצְצוֹת, אֶת הַחֲבוּק הַחֵם, אֶת הַלֵּב הַבּוֹטֵחַ,
אֶת אֲלֻבוּמֵי הַתְּמוּנוֹת, אֶת סְפֹרֵי הַחַיִּים, אֶת הַבְּתִים שֶׁנִּבְנוּ בְּעֶמֶל רַב וְנִשְׁרְפוּ בְּרֶגַע.
אֶת הַמְּשֻׁפְחוֹת הָאוֹהֲבוֹת, אֶת הַיּוֹפִי, אֶת הַתְּקוּהָ,
אֶת הָעֵינִים הַמְּבִיטוֹת אֵלֵינוּ נְכוּחָה.
תֵּהָא נִפְשָׁן שֶׁל הַהוֹלָכוֹת וְהַהוֹלָכִים מַעֲמָנוּ צְרוּרָה בְּצִרוֹר הַחַיִּים,
וְזִכְרוֹנָן קָשׁוּר אֵלֵינוּ בַּחוּט דֶּק שֶׁל חַיִּים,
כְּאִגְדַּת פְּרָחֵי בֵּר וּמֵי גֶשֶׁם,
חֲצָבִים, שְׁלולִיּוֹת זֶהְבוֹת, שְׁקֵדִיּוֹת,
הַרְדּוּפִים וְתוֹת-עֵץ,
צָחוּק נִשָּׂא עַל טִיסַּת נִדְנָדוֹת,
לֵב פּוֹעֵם, עֲדִינּוֹת וְחִמְלָה.
תֵּהָא נִפְשָׁנוּ קָשׁוּרָה בְּנִפְשָׁן, בְּזִכְרוֹן עֲמוּק וּבְהוֹדָיָה,
וּנִבְחַר בַּחַיִּים.
נִזְכֹּר
וּנִבְחַר בַּחַיִּים.
בִּיד הָרֶכֶה הַמוֹשְׁטֵת,
בְּפֶס האור הַדְּקִיק שֶׁל הַשָּׁחַר,
בְּגִבְעוֹל הַמִּפְצִיעַ שׁוֹב,
בְּנִשְׁמַת הָאֲדָמָה.

הליכה לקיסריה

חנה סנש | דוד זהבי

אלי, אלי, שלא יגמר לעולם
החול והים,
רשרוש של המים,
ברק השמים,
תפלת האדם.

מנחה:

נדליק נר זיכרון עבור מי שנפגעו, נרצחו ואינם איתנו היום.

אם יש אנשים ונשים מהקהילה, שנפלו ב-7.10 ובמלחמה וקשורים בחברי קהילה, נזכיר את שמם ונספר עליהם.

הדלקת נרות זכרון ונשמה

כל זה קרה ביום אחד באוקטובר, יום עצוב כל כך. בתוך פחות מעשרים ארבע שעות מדינת ישראל השתנתה ללא הכר. [...] ההיסטוריה דפקה בדלת. מאז השואה לא נרצחו כל כך הרבה יהודים ביום אחד. הארץ התמלאה בהורים ואחים שכולים, באלמנות ויתומים. הרשתות החברתיות התמלאו בפוסטים של אנשים שחיפשו את יקיריהם, מאות אלפי אזרחים מיישובי העוטף ומגבול הצפון נמלטו מבתיים והפכו פליטים. מתוך אותה קטסטרופה היסטורית איומה שעמדה לכלותנו קמו ועלו לנו גיבורים [...] בתוך האפלה המרה הזו בקעו אלומות של אור. אינספור, אינספור גיבורות וגיבורים שעטו אל לב התופת, סיכנו חייהם ולעיתים אף הקריבו את נפשם למען אחיהם, למען עתיד ילדיהם, למען הסיפור ששמו מדינת ישראל.

(מתוך יום אחד באוקטובר: ארבעים גיבורים ארבעים סיפורים, מאת יאיר אגמון ואוריה מבורך)

נילי ארד

ביום השבעה
בשעה השביעית
אחז הטרופ במחוגים
לא יום ולא לילה
יללה ארצה
אחזה בשקט מצמית
ולחיים שטופי דמע
שאינו
כלה

(נובמבר 2023)

החיטה צומחת שוב

דורית צמרת | חיים ברקני

שדות שפוכים הרחק
מאפק ועד סוף
וחרובים וזית וגלבע -
ואל ערב העמק נאסף
ביפי שעוד לא היה כמוהו.

זה לא אותו העמק,
זה לא אותו הבית
אתם אינכם ולא תוכלו לשוב
השביל עם השדרה, ובשמים עיט
אך החטה צומחת שוב

מן העפר המר העיריות עולות
ועל הדשא ילד וכלבו
מואר החדר ויורדים לילות
על מה שבו ומה שבכלבו
זה לא אותו העמק...

וכל מה שהיה אולי יהיה לעד
זרח השמש שוב השמש בא
עוד השירים שרים, אך איך יגד
כל המכאוב וכל האהבה.

הן זה אותו העמק,
הן זה אותו הבית
אבל אתם הן לא תוכלו לשוב
ואיך קרה, ואיך קרה
ואיך קורה עדיין
שהחטה צומחת שוב?
ואיך קרה, ואיך קרה
ואיך קורה עדיין
שהחטה, כן, החטה
צומחת שוב?

גם בימים הקשים האלה, יש לנו טקס קבוע בסוף כל יום. טקס שאנחנו לא מוותרים עליו. אנחנו יושבים, ארבעתנו, ומחפשים דבר טוב שקרה לנו היום. לא חשוב איזה יום זה היה. התחלתי את זה בספונטניות באחד הערבים, כדי להרים את מצב הרוח. אמרתי להם, "יאללה, בואו נחשוב על משהו טוב שקרה היום, משהו אחד."

הם זורמים איתי, וזה הופך למנהג קבוע. בהתחלה אנחנו מתאמצים וחושבים על דבר טוב אחד שהיה. אחר כך, עם הימים, אנחנו מאתגרים את עצמנו ומנסים להגיע לשלושה דברים טובים שקרו. לפעמים זה קשה מאוד ולפעמים אנחנו מוצאים שלושה בקלות ואפילו ממשיכים משם לארבעה וחמישה דברים טובים. יש ימים שאנחנו מצליחים למצוא עשרה דברים טובים. דבר טוב יכול להיות שפתאום נתנו לנו לשתות תה. שהתה היה חם. שהתה היה מתוק. דבר טוב יכול להיות ששובה אכזרי שאנחנו לא אוהבים, לא היה היום. שעבר יום בלי השפלות. שקיבלנו פרי קטן מאחד השוברים.

לאט לאט זה משפיע לנו על כל היום. אנחנו מוצאים את עצמנו מחפשים את הדברים הטובים שעליהם נודה בערב. תקווה זה לא תמיד דבר שבא בקלות, תקווה זה דבר שצריך להילחם עליו, לעבוד בו.

(אלי שרעבי, מתוך החטוף, עמ' 157-158)

מנחה:

אנחנו עומדים נפעמים לנוכח הגבורה והאומץ, התושיה והרוח של האנשים שחוו על בשרם את מאורעות השבעה באוקטובר - אזרחים, אזרחיות ואנשי ונשות כוחות הבטחון. העדות ששמענו מעצבת אותנו כקהילה נושאת זכרון. בזכות הסיפור ששמענו ואנו נושאים - אנו זוכרים, וגם עוברים יחד מסע של ריפוי.

מַצֵּב צְבִירָה

עדי לבנה לוגר

מִנְסָה לְחֵמָם

וְלִהְפֹךְ לִגֵּז.

לְקַרֵּר

וְלִהְתַּמְצֵק.

לְבַעֲבֵעַ, לְאֵדוֹת, לְהִתִּיךְ, לְעִבּוֹת, לְהַקְפִּיא.

לְבִי בְּמַצֵּב צְבִירָה יִחִיד:

גִּעְגּוּעַ.

אנחנו, העדים של המציאות הזו, מספרי הסיפורים שלה - אנחנו שומרי הזיכרון. אנחנו אלה שנחבר את חלקי הפאזל הזה. האופן שבו נעצב את העלילה ונשמר את הסיפור בתוכנו, הוא שיכריע אם נוכל להיוולד מחדש כאומה, אומה חזקה יותר, בטוחה יותר וסולידרית יותר. לא כזו שמושתתת על אימה, אלא על חוסן. באשליה שבה היינו, שכחנו שאנו שותפים ל"ברית גורל". ודאי שלא היינו בשלים לחשוב על ייעוד משותף. אחרי כ"ב בתשרי, 7 באוקטובר, שני הפרמטרים הללו לא יוכלו עוד להיזנח. [...] חייב אדם לראות את עצמו כאילו הוא יצא מבארי. מכפר עזה. משדרות. מאופקים. לזכור ולא לשכוח עד ליום אחרון. לא כדי להזין את הפחד - להפך, כדי לכונן את התקווה. עוד יישבו זקנים וזקנות במדשאות בארי, ורחובות העיר שדרות ימלאו ילדים וילדות משחקים. הבתים השרופים ייצבעו מחדש, הנירים ייחרשו והעגבניות ייקטפו. האיום הקיומי יוסר. זוהי לא נבואת נחמה, זוהי תוכנית עבודה.

(חן ארצי סרור, מתוך הטור ב"מוסף לשבת", ידיעות אחרונות, אוקטובר 2023)

אני מאמין

שאל טשרניחובסקי | טוביה שלונסקי

שחקי, שחקי על החלומות,
זו אני החולם שח.
שחקי כי באדם אמין,
כי עודני מאמין בך.
כי עוד נפשי דרור שואפת
לא מחרתיה לעל-פז,
כי עוד אמין גם באדם,
גם ברוחו, רוח עז.
רוחו ישליך כבלי-הבל,
ירוממו במתי-על;
לא ברעב ימות עבד,
דרור – לנפש, פת – לדל.
שחקי כי גם ברעות אמין,
אמין, כי עוד אמצא לב,
לב תקותי גם תקותיו,
יחוש אשר, יבין כאב.

נהר שניר

אני הולך תמיד
אל מקום
שעוד לא נברא
נושא בתוכי
באפלה
את התהו
ומאפשר לו לנבט
במלה
של אור

לו יהי

נעמי שמר

עוד יש מפרש לכן באפק
מול ענן שחר כבד
כל שנבקש לו יהי.
ואם בחלונות הערב
אור נרות החג רועד
כל שנבקש לו יהי.
לו יהי, לו יהי
אנא - לו יהי
כל שנבקש לו יהי.
מה קול ענות אני שומע
קול שופר וקול תפים
כל שנבקש לו יהי
לו תשמע בתוך כל אלה
גם תפלה אחת מפי
כל שנבקש לו יהי
לו יהי, לו יהי...
בתוך שכונה קטנה מוצלת
בית קט עם גג אדם
כל שנבקש לו יהי.
זה סוף הקוץ סוף הדרך
תן להם לשוב הלום
כל שנבקש לו יהי.
לו יהי, לו יהי...
ואם פתאום יזרח מאפל
על ראשנו אור כוכב
כל שנבקש לו יהי.
אז תן שלווה ותן גם כוח
לכל אלה שנאהב
כל שנבקש לו יהי.
לו יהי, לו יהי...

מנחה:

"כל עוד בלבב" - כך נפתחת התקווה שלנו. תקווה שחיה בלב, אך מבקשת גם קול; קול שיכול להישמע, להדהד, לחבר בין אדם לאדם, ולסמן את הדרך אל החיים שאנחנו מבקשים לבנות כאן. אחרי כל מה שאבד ונשבר, נדרשים כעת חמלה ואומץ כדי להמשיך ולקוות, להמשיך להאמין ולדרוש שלום כדי שנוכל לברוא עולם טוב יותר. עשה שלום במרומיו הוא יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ועל כל יושבי תבל, ואמרו אמן.

התקווה

נפתלי הרץ אימבר

כל עוד בלבב פנימה
נפש יהודי הומיה
ולפאתי מזרח קדימה
עין לציון צופיה
עוד לא אבדה תקותנו
התקווה בת שנות אלפים
להיות עם חפשי בארצנו
ארץ ציון וירושלים.

